

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

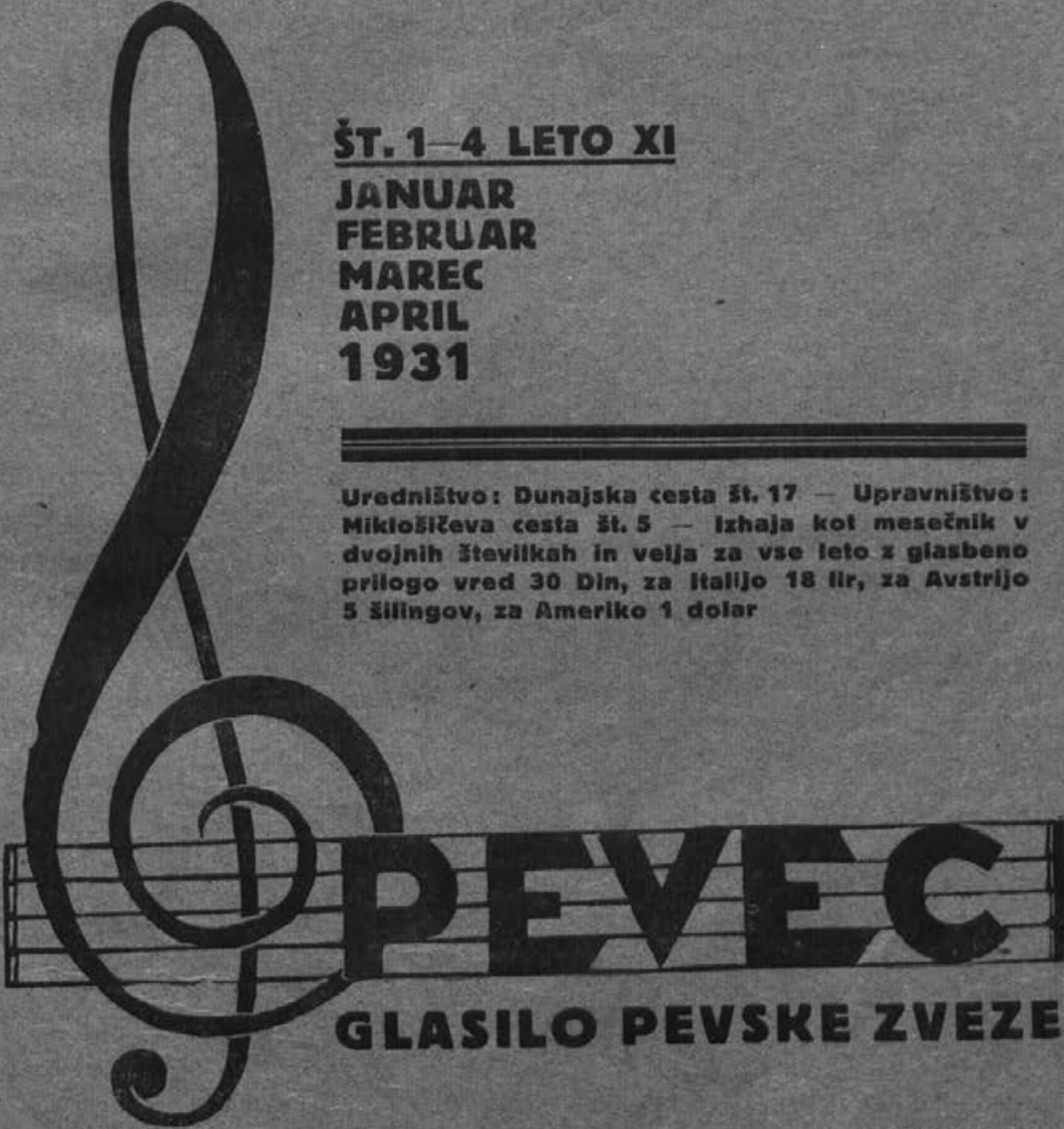
Došlo 9. V. 1931

_____krat_____prilog

ŠT. 1—4 LETO XI

**JANUAR
FEBRUAR
MAREC
APRIL
1931**

Uredništvo: Dunajska cesta št. 17 — Upravništvo:
Miklošičeva cesta št. 5 — Izhaja kot mesečnik v
dvojnih številkah in velja za vse leto z glasbeno
prilogo vred 30 Din, za Italijo 18 lir, za Avstrijo
5 šilingov, za Ameriko 1 dolar

PEVEC
GLASILO PEVSKE ZVEZE

Viktor Steska:

Iz mladosti Kamila Maška.¹

Skladatelj Kamilo Mašek je bil rojen v Ljubljani 11. julija 1830, kjer je tedaj njegov oče Gašper Mašek služboval kot učitelj na javni glasbeni šoli. Mati mu je bila operna pevka Amalija Horny, ki je pela v ljubljanskem gledališču prve uloge in je umrla, ko je bil Kamilo šele 6 let star. Oče se je pozneje drugič oženil. Kamilo se je vadil v glasbi najprej doma pri svojem očetu, potem pa na javni glasbeni šoli. Skladati je začel zelo zgodaj. Prva njegova tiskana skladba je izšla v Illyr. Blatt-u 1845, ko mu je bilo 15 let. Konec l. 1850 je šel na Dunaj. S pomočjo očetovega prijatelja in sorodnika dvornega kapelnika Henrika Procha se je seznanil z drugimi dobrimi glasbeniki, n. pr. Titlном in Standiglom.

L. 1852 je sprejel službo glasbenega učitelja pri grofu Strachwitzu v Šebetovem na Moravskem. L. 1854 se je povrnil v Ljubljano, kjer je bil imenovan za učitelja na javni glasbeni šoli kot naslednik svojega očeta. Od l. 1856—1859 je bil tudi organist pri sv. Jakobu v Ljubljani. V tej dobi je pridno skladal in pisal glasbene knjige. Njegovih skladb je le malo izšlo več jih je zapustil v rokopisu (62 pesmi). Umrl je za sušico dne 29. junija l. 1859 v Ščavnici na Štajerskem, kamor ga je poslal zdravnik, da se pozdravi.

Tu objavljamo tri pisma, ki jih je pisal Kamilo svoji sestri Antoniji, vzgojiteljici. Po tedanji šegi jih je pisal nemški, dasi se je čutil navdušenega Slovenca. Kakor njegov oče, je bil tudi Kamilo vedno v denarnih stiskah. Ko se mu je gmotno stanje izboljšalo, je pa legel k večnemu počitku.

I. Nedatirano pismo. Poštni pečat 8. 8. Ljubljana, bržkone 1850.

Predraga sestra! Ne vem sicer, si li prejela moje zadnje pismo, ker doslej nisem dobil odgovora; zato sem prisiljen, da Ti moram zopet pisati in Te s prošnjami nadlegovati. Morda si po Rozi že izvedela, da moram takoj na Dunaj, da ne zamudim mesta v službi pri koru dvornega gledališča, ker se jih za to mesto več poteguje. Proch mi je obljubil to mesto, če le napravim izpit. Zato Te najiskreneeje prosim, da mi ne odtegneš svoje pomoči, saj veš, da nimava ne jaz ne moj oče potrebnega zneska, da bi mogel nastopiti pot, pri kateri je čedna oprava glavna stvar.

Ljuba Toni! prosim Te, kakor se Bog prosi za vsakdanji kruh, ni kakor me vsaj to pot ne zapusti, saj Te ne bom nikoli več nadlegoval. Vsa moja eksistenca je odvisna od brzega odhoda; obup pa se me loteva, ko mislim, da imam cilj pred očmi, pa ga ne morem doseči.

Ne prosim Te kot brat svojo sestro, ne kot prijatelj prijatelja, ne, jaz Te prosim kot berač miloščine, ker sem prepričan, da Tvoje dobro izkušeno srce taki prošnji ne odreče.

Ne vem, ali imam še svojo glavo in kje mi stoji, le toliko vem, da bom najnesrečnejši človek, če ne dobim hitre pomoči. Vse se je zoper mene zarotilo; še celo na kak koncert ne morem računati, ker je sedaj vse na kmetih.

¹ Članek v lanskem letniku ob stoletnici rojstva ni prišel na vrsto. Op. ured.

Za gotovo upam, da me, če Ti je le mogoče, ne izpostaviš sramoti, da bi moral po mestu hoditi in si denar pri dobrih ljudeh beračiti, da si ne pokvarim svojega namena. Bodi prepričana, da delam to le s krvavečim srcem, ker me sili k temu neusmiljena potreba.

Če moreš in hočeš zame kaj storiti, potem želim le, da se Tvoja namera čimprej obistini, če pa tega ne moreš, Te pa prosim, da mi tako dolgo nič ne pišeš, da bridko izgubo v navadni vojaški opravi prebolim, ker tako nimam druge izbire. Zdravstvuj!

Zaupajoč nate Tvoj te ljubeči brat Kamilo.

Če boš mogla zame kaj storiti, naj bo še tako malo, naslovi pismo name, da ne dojde v napačne roke.

G. Kamilo Maschek, glasbenik.

Vsi Tvoji znanci: Maier, Stewar, Gillich, Krombholz itd. Te prisrčno pozdravljajo.

Naslov: Gospodični Antoniji Maschkovi, vzgojiteljici pri g. baronu De Gracia.

Romans-Medea pri Gorici.

II. pismo. Dunaj 25. febr. 1851.

Ljuba mala sestra, podomače Serečaner!

Tvoje zadnje pismo mi je zopet prineslo nekaj veselih trenutkov v življenju in bi me še bolj razveselilo, ko bi me ne žalostila misel, da si se samo oropala in se zatajevala. Ljuba Toni, verjemi mi, da ni bila moja volja, da bi ti iztisnil zadnjo imovino, zakaj prosil sem Te le, če bi Ti bilo lahko mogoče, da kaj zame storiš. Pisala bi mi lahko, da si sama v zadregi in jaz bi nikakor ne stavljal indiskretnih zahtev ali prošenj.

Sprejmi torej za sedaj mojo najtopplejšo zahvalo, dokler ne bom mogel zadostno poplačati Tvoje požrtvovalnosti. Oprostiti se moram tudi, da Ti tako dolgo nisem odgovoril. Ko bi mi Ti ne bila zopet v rožah pisala in in ko bi si sam ne delal vesti, da Te radi naše dobre tete puščam v skrbeh, bi Ti pred koncem meseca ne pisal, ker sem Te mislil malo presenetiti in Ti prej ne odgovoriti, dokler Ti ne pošljem overture.

Presenečenja sedaj seveda ne bo več, dobila pa boš muzikalijske kmalu in mi dovolila, da Te s tem malim darom nekoliko odškodujem. V juliju dobim dopust. Tedaj upam, napravim izlet v Ljubljano — precej, ko mi dovolijo predujem, o čemer pa niti ne dvomim. Ko bom v Ljubljani, pa ni daleč do Gorice, kjer bi Te mogel videti, objeti in se Ti osebno zahvaliti za dobrote, ki si mi jih izkazala, če morda Ti sama ne prideš prej na Dunaj, kar nas bo še bolj razveselilo.

Teti se godi sedaj, hvala Bogu, dosti dobro; polagoma okreva, toda svoje živahnosti in svojih prejšnjih čutnic ne bo več dosegla. Tudi svak Marschal in svak Stiasny sta obolela za hripo, za katero tu 60.000 ljudi boleha; vendar sta se že dokaj popravila.

Zelo me žalosti, da na maršu nisem naslova prav zapisal. Skušal bom, da ga vsaj na klavirskem izpisku prav zapišem.

Moja Matilda Te najlepše pozdravlja in pravi, da Te pozna. Ko si bila nekoč pri Silvi, si jo na povratku srečala in si z njo skupaj šla domov.

Če me hočeš prav razveseliti, piši ji par vrstic na naslov

Mademoiselle Matilda Gregoritsch, Virantova hiša na Šentjakobskem trgu. Še bolje pa, če pismo mojemu priložiš in ga ji jaz izročim.

III. nedatirano pismo iz l. 1852.

Ljuba sestra! Roza je bila tako prijazna, da Ti je moja novo službo, ki res ni najnepripravnejša, naznanila in me tako oropala ene novice, ki

sem Ti jo hotel v veliko iznenadenje sam sporočati. Ošteti jo pa moram, da mi je to veselje pokvarila.

Sedaj pa h glavni stvari! Pišeš mi, naj Ti poročam o svojem sedanjem stanju in poizvedujem o službi za vzgojiteljico itd.

Da bi Ti mogel odgovoriti na vsa ta vprašanja, bi moralo biti moje pismo štirikrat daljše, kakor moja potrpežljivost in Ti veš, da imam, kakor vsi Maschki, mržnjo do pisanja dolgih pisem. Zato mi moje kratko pismo odpusti. Grof in grofica Strachwitz sta moravskega rodu in do nekih malih napak prav ljubezniva, ki me kot umetnika prav cenita in sta tudi prav-pozorna name. Bilo bi mi torej čestitati, ko bi ne prihajal za tem šepajoči kozel — dolgi čas. Moj Bog, dolgočasim se strašno, do obupa.

Poučevati moram dve mali kontesi in eno 18 letno poleg enega dečka. Zadnji je, tako se mi dozdeva, rojen za muko vseh svojih učiteljev. Vse to pa dela življenje še vedno znosno. Moje življenje je, če ne briljantno, pa vsaj comfortable.

Pišeš mi o grofu Strachwitsu, ki išče italijansko guvernanto. Ta je daljni sorodnik našega grofa in živi na Dunaju. Tukajšnji ima vzgojiteljico Francozinjo z obročno pogodbo (Terminkontrakt).

Škoda, da je neizvedljiv načrt, da bi v eni hiši skupaj bivala. Zelo bi me veselilo, ko bi mogla stanovati pod eno in isto streho. Življenje na kmetih bi gotovo ne bilo tako dolgočasno, ko bi se mogel pogovarjati s svojo ljubo miško.

Kar mi pišeš o zahtevi Maleja, me je osupnilo, ker sem mislil, da si dolg že zdavnaj poravnala in da sem torej tvoj dolžnik. Vendar zahtevku ne morem takoj, kakor bi želel, ustreči, ker prejemam svojo plačo četrtno in sem šele en mesec v hiši. Precej, ko dobim svojo plačo, pa Ti pošljem onih 15 gold., da uvidiš, da tudi brez rečenice: »Bila bi sramota, ko ne bi plačal.« ravnam kot poštenjak. Odpuščam Ti to prenagljenost, ker vem, da tega neizbranega izraza nisi rabila iz hudobnega srca. Torej do avgusta plačam, če me g. Mali prej ne zapre.

Z obžalovanjem čujem, da si bila tako hudo bolna; bodi uverjena, da se odkritosrčno veselim, da si zopet zdrava, saj je človeku najboljše blago vendar le zdravje. Ohrani Ti ga Bog, ljuba miška, tako dolgo, da boš mogla za enako dobroto prositi za svoje vnuke, kar za gotovo upam, ako je Baronetti pošteno misleč človek.

Odpusti, da Ti več ne pišem, ker me grof že čaka za sprehodno ježo in so konji že osedlani. Srečna bodi in misli večkrat na svojega Te resnično ljubečega brata Kamila.

Naslovi pisma s kuverto na Rozo, ki jih bo dalje do mene sprovodila. Pozdravljam in poljubljam mnogokrat Silvo. — Z Bogom!

IV. pismo ujca Karla Hornega Kamilu. Sternberg 28. 5. 1854.

Dragi nečak!

Slučajno sem iz Brnskih novin 27. maja 1854 str. 863 povzel, da se kot glasbeni učitelj nahajaš pri grofu Strachwitsu v Šebetovem na Moravskem.

Ker poznam izmed otrok svoje rajne sestre Amalije le Rozo in Malvino, ki sta bili tedaj stari 12 ozir. 3 leta, sicer pa nobenega, da celo ne vem, koliko dečkov je zapustila in kje se nahajajo, ali Tvoj oče še živi in kje domuje, uporabljam to priliko, da kaj več po Tebi izvem.

Bodi tako dober in mi piši kmalu kaj več, da se iznebim negotovosti.

Moj sin Evald, ki je s tabo in Rozo na Dunaju govoril in je sedaj kadet narednik pri 3. kompaniji nadvojvode Karla Ludovika infant. polka

v Milanu, mi je pač marsikaj o Vaju pripovedoval, toda vse v motnih negotovih obrisih, ker sam ni dosti vedel.

Kako se Ti godi? Ali še nimaš izgleda na stalno službo? Mislim, da bi jo po svojem bratranecu Prochu že lahko dobil, če nimaš pri svojem grofu že kakega zagotovila.

Šebetovo stoji blizu brnske-praške železnice in lesoviške-olomuške ter je 17 milj od Sternberga oddaljeno kar je mogoče v nekaj urah prevoziti. Od Olomuca do Sternberga je le 2 milj.

Zelo bi nas veselilo, če nas utegneš za nekaj dni obiskati, da Te moremo spoznati, seveda moraš naznaniti dan in vlak, kdaj dospeš v Olomuc, da Te tam moj voz počaka in Te v 1¼ ure semkaj pripelje.

S svojo prvo ženo imam tri še žive otroke, z drugo pa štiri, ki Ti jih predstavljam:

1. Gustav, je uradnik (Amtsschreiber) v Ogrski Ostravi in še samec.

2. Ida je poročena s knežjim oskrbnikom (Wirtschaftsbereiter) Edvardom Chmelom v Hubu poleg Ogrskega Hradišta in ima 2 otroka Marijo in Oskarja.

3. Viljemina je poročena z Viljemom Kaincem, c. kr. računovodjem sirotnega urada v Prostějovem, 2 milj od Olomuca. Ima sina Frica, prvi sin Oskar pa je lani umrl.

4. Emerik pa je dovršil šumarsko šolo v Mariabrunnu in je kot šumarski lovec nastavljen pri knežji graščini Plumenau, ki je 1 miljo oddaljena od Prostějovega.

5. Edvarda že poznaš.

6. Edmund je ekonomski vežbenik na knežji graščini v Ždanicah.

7. Hermína ima 10 let in je doma. Vsi imajo, hvala Bogu, ravne ude.

Mi smo zdravi in Te, čeprav nepoznani, poljubljamo. V nadi, da mi kmalu odgovoriš, sem Tvoj Te ljubeči ujec Karel Horny, graščinski nadzornik suverenskega kneza Lichtensteina.

Dodajmo še dve pismi: eno knjigarnarja T. Haslingerja z Dunaja in eno Gašperja Maška svoji hčeri Emi.

Gospodu Gašperju Maschku v Ljubljani.

Dunaj, 24. II. 1828.

S cenjenim pismom z dne 30. m. m. mi izročenih 108 gold. 8 kr. sem resnično prejel in vpisal Vašemu računu v korist. Kakor Vi, tako sem tudi jaz opazil, da prodaja l. 1827 ne stoji v nobenem razmerju s prometom prejšnjih let. Upam pa vse od Vaše znane delavnosti, ki bo gotovo dobila dovolj zanimive snovi po mojih polagoma izhajajočih važnih novostih.

Sprejmite zagotovilo prijateljskega spoštovanja, s katerim se podpisujem Vaš vdani in postrežni Tobija Haslinger.

Dunaj.

Gospodu G. Maschku, kapelniku Filharm. društva v Ljubljani.

Ljuba dobra Ema!

Ljubljana, 8. jan. 1870.

Tvoja prisrčna voščila za novo leto in za god sem prejel poleg priloženih 8 gold. Zahvaljujem Te za to. Od vseh mojih hčera si Ti najboljša in najodkritosrčnejša. Kar pišeš, ni iskano, ampak izhaja iz Tvojega dobrega srca. Zato pa Bog blagoslavlja Tvoja dela in Te bo varoval tudi v prihodnje. Zaupaj v Boga, kakor doslej, in vedno boš srečna. Moje zdravstveno stanje je precej isto, kakršno je bilo ob Tvoji zadnji prisotnosti; napadi pa se ne ponavljajo tako pogostoma, kakor prej. O praznikih je mama vse očistila, se pri tem prehladila in povrhu šla še k

polnočnici; tako smo vsi bolni. Stara Blas je v hiši pomagala. Hvala Bogu, sedaj smo spet vsi zdravi, to se pravi, kolikor moreva biti jaz in Hani. Nani je boljša; ne dopuščam ji pa več, da bi pela, čeprav bi hotela, rajši pustim cerkev. Da Te jaz in drugi zelo pogrešamo, je samo ob sebi umljivo. Major je imel v Tebi dobro podporo. Odkar Te ni, sem bil le štirikrat na koru. Če ostanem živ, se jeseni preselim v bližino cerkve. Zahvalim se Ti za klobase. Ali naj se tudi gospej zahvalim?

Pomlad se bliža, morda bo to mene in Hani pozdravilo.

Nadaljevanje 9. januarja 1870.

Včeraj sem imel tako lahko noč in dober dan, da sem bil kar vesel; danes je zopet slabše. Mama opravlja že dalj časa zopet vsa opravila. V celoti je bila Blas tri dni nam v pomoč. Velike noči se zelo veselim, ne radi praznikov, ampak ker boš Ti nekaj dni pri nas. Ko bi le vedel, s čim bi Te mogel razveseliti. Dolgočasno Ti ne bo, kar me tolaži, saj boš imela dovolj prilike za obiske.

Zelim Ti vse mogoče dobrine za novo leto in upam, da tudi v tem letu ne boš odvrnila svojega dobrega srca od odkritosrčno Te ljubečega očeta

G. Maschka.

Pripomba. Ta hči Ema Maschek poročena Čampa je bila rojena v Ljubljani 29. julija 1847 in je umrla v 80. letu dne 21. jan. 1927 v Trstu. Bila je nad 50 let učiteljica v Trstu, potem v pokoju. Bila je zadnja hči Gašperja Maschka in polsestra glasbenika Kamila Maschka. Bila je zavedna Slovenka, ki se je veselila slovenskega napredka in se je do zadnjega zanimala za svoje rodno mesto Ljubljano, katero je zelo ljubila.

Ambroziј Srakar:

Odlomek iz glasbene zgodovine na Primorskem.

Zgodovinarju bo prav prišlo pregledno poročilo o glasbenem gibanju na Primorskem. Ni mi bilo mogoče zbrati prav vsega gradiva, ker se veliko prireditev vrši v domačem krogu in niti objavljene niso redno v listih. Zato je bila absolutna natančnost nemogoča. Omenil pa bom vsa glasbena dela, ki so izšla od l. 1924—1930 in vse glasbene prireditve v istih letih, za katere sem mogel kakorkoli izvedeti.¹

Leto 1924.

A) Izdaja:

1. *Srečko Kumar*: Otroške pesmi. Zbirka obsega eno-, dvo- in troglasne pesmi za otroški zbor. Zastopani so skladatelji: E. Adamič, Lajovic, Grbec, Šonc, Kogoj, Vodopivec, Pahor, Venturini, Premrl in Mirk. Založila Učiteljska zveza, Trst 1924.

2. *Vasilij Mirk*: Mladinski album za klavir. Samozaložba, 1924.

3. *Vinko Vodopivec*: Glasbene priloge v listu »Naš Čolnič« 1924. (Prstan, Žalostna Marija, Kmečka pesem, Čevljarska vaje, Sijaj lunica, Pevska koračnica — večinoma mešani zbori.)

B) Koncerti:

»Pevsko in glasbeno društvo v Gorici« je priredilo 19. marca 1924 »Vodopivčev večer«, na katerem so se izvajale izključno Vodopivčeve

¹ Prosimo vse one, ki bi znali kakšno dopolnilo k poročilu, da nam ga pošljejo.
— Op. ur.

skladbe za moški, mešani in ženski zbor ter samospevi s klavirjem. Solist je bil g. Jožko Bratuž, pevovodja g. E. Komel.

»*Pevsko in glasbeno društvo v Gorici*«. Koncert 25. junija 1924. Skladatelji: O. Dev, Jenko, Vodopivec, Škerjanc, Bruckner, Lajovic, E. Komel (Psalm na višini — solist g. Ciril Bratuž).

»*Pevsko in glasbeno društvo v Gorici*«. Koncert 4. oktobra 1924. Solisti: ga. Pavla Lovšetova (sopran), g. R. Lipizer (gosli) in g. Ciril Eržen (klavir). Skladatelji: Puccini, Škerjanc, Lajovic, Krek, Grieg, Foerster, Pavčič, Dev, E. Adamič, Kreisler, Grečaninov, Musorgskij.

Pevski odsek pevskega in godbenega društva v Idriji. Koncert dne 22. in 24. decembra 1924, pri katerem se je izvajala poleg drugega tudi: P. H. Sattner: Ruškine sanje in P. H. Sattner: Jeftejeva prisega z orkestrom.

Pevski zbor »Mladike« v Gorici. Koncert 26. oktobra 1924. Skladatelji: Lajovic, E. Adamič, Premrl, Hochreiter, Vodopivec, Grbec. Pevo-vodja: Lojze Bratuž.

Učiteljski pevski zbor pod vodstvom Srečka Kumarja je priredil par vzornih koncertov z modernim programom.

Razen tega so podeželski pevski zbori skoraj v vsaki vasi skrbno gojili pevsko umetnost.

V letu 1924. je bila tudi prva pevska tekma. Glasbenik Anton Sever je povabil zборе od blizu in daleč. Naj se pridejo merit z njegovim domačim pevskim zborom v Rihembergu. Za sodnike so bili: Srečko Kumar, Marij Kogoj in Ivan Grbec. Najboljši vtis so naredila tri društva: rihemberško, barkovljanska »Adrija« in tomajski pevski zbor.

Glasbena šola, tako »Glasbene Matice« v Trstu kakor tudi glasbena šola »Pevskega in glasbenega društva« v Gorici sta gojili l. 1924. pouk v vokalni in instrumentalni glasbi. Tudi pevski umetniki iz Ljubljane so v tem letu pri nas gostovali ter priredili par koncertov v Gorici n. pr. Rijavec, Betetto, Lovšetova, Šfiligojeva, Šimenc.

Leto 1925.

A) Glasbena izdanja:

1. *D. Doktorič*: Sedem Marijinih pesmi za mešani zbor. Gorica 1925. Samozaložba.

2. *Emil Adamič*: Šest pesmi za mešani zbor. Izdal in založil »Pevski oddelek« Prosvetne zveze v Gorici 1925. Te pesmi so izšle kot glasbena priloga lista »Naš Čolnič« 1925.

B) Koncerti:

»*Mladika*« v Gorici je priredila 14. junija 1925 koncert, pri katerem so se pele pesmi sledečih skladateljev: E. Adamiča, I. Ravnika, B. Ipavca, M. Kogoja, Premrla, Hatzeja, Vodopivca, Kimovca, Gröbminga. Solist je bil g. Jožko Bratuž, pevovodja g. Lojze Bratuž.

Cerkveni pevski zbor v Idriji je priredil cerkven koncert, na katerem so bili zastopani poleg drugih nedomačih sledeči skladatelji: Hochreiter, Jobst, Sattner, Pavšič, Nedved in Premrl. Vodilna misel programa je bila: Cerkveno leto v pesmih. S samostojnimi točkami na orglah je nastopil g. skladatelj Jobst, ki je prednašal Brosigovo II. fantazijo in Elgarjev »Večerni spev«.

Pevsko in glasbeno društvo v Gorici. Vokalni in instrumentalni koncert dne 27. junija 1925. Skladatelji: Premrl, Gounod, Oevirk, E. Adamič, Sattner, Verdi, Dev, Schwab (Zlata kanglica) in Dvorak.

Več koncertov so priredila tudi tržaška društva: barkovljanska »Adrija«, šentjakobska »Ilirija« in pevski zbor tržaške »Glasbene Matice«.

Učitejski pevski zbor pod vodstvom Srečka Kumarja je priredil več lepo uspešnih koncertov v Trstu, Opatiji, Gorici, Tolminu, Sv. Luciji, Ajdovščini, Vipavi in Solkanu. Raznesel je lepoto slovenske pesmi po vseh kotih naše dežele. Na programih so bile vedno najbolj moderne skladbe.

V tem letu je osnoval »Pevski oddelek« Prosветne zveze v Gorici štirinajstdnevni poučni tečaj za pevovodje in organiste.

Vodstvo tečaja je bilo poverjeno skladatelju in pedagogu Emilu Adamiču. Tečaj je obsegal: harmonijo in kontrapunkt (poučeval Rihard Orel), glasbeno teorijo po Battke-ju (E. Adamič), dirigiranje (Srečko Kumar), teorija petja in izobrazba glasu (Breda Ščekova), glasbeno oblikoslovje (Ivan Grbec), zgodovinski razvoj slovenske glasbene umetnosti (A. Sever), liturgika (F. Terčelj) in koral (D. Doktorič).

Podoben tečaj, le čisto drugače izveden, se je odprl v Trstu že leta 1924—1925 in potem še nekaj let zaporedoma z učnimi močmi »Glasbene Matice« v Trstu; vodil je tečaje ravnatelj Viktor Šonc, poučevali so še razven njega: Venturini, Malič, Vrabec in Lampetova.

Podeželski zbori so se v tem letu čvrsto razmahnili tako na Goriškem kakor na Tržaškem. Med najboljše podeželske pevske zборе na Goriškem smemo prištevati pevske zборе v Biljah, v Šturijah, pri Sv. Luciji, v Idriji in še par drugih.

Leto 1926.

A) Glasbena izdanja:

1. *Vinko Vodopivec*: »Kristusu Kralju, 16 evharističnih pesmi za mešani zbor, Gorica 1926. Samozaložba.

2. *Vinko Vodopivec*: Kraljici Svetogorski, 12 Marijinih pesmi za mešani zbor, Gorica 1926. Samozaložba.

3. *Ivan Mercina*: Slovenski pritrkovavec. Gorica 1926. Založila Katoliška knjigarna v Gorici.

4. *Vinko Vodopivec*: Poljske rože, 4 mešani zbori. Gorica 1926. Založila Katoliška knjigarna v Gorici.

5. *Vinko Vodopivec*: Himna v čast sv. Frančišku. Gorica 1926. Založila »Prosvetna zveza« v Gorici.

6. *Vinko Vodopivec*: Rožmarin, kitica narodnih napevov v prizorih. Gorica 1926. Založila »Prosvetna zveza« v Gorici.

7. *Vinko Vodopivec*: Pesem pri posvečevanju nove cerkve in pesem pri blagoslovljenju novih orgel. Gorica 1926. Samozaložba.

8. *Vinko Vodopivec*: Pesem pri posvečevanju novih zvonov za mešani zbor. Gorica 1926. Samozaložba.

B) Koncerti:

Pevsko in glasbeno društvo v Gorici je prerediti dne 6. marca 1926 vokalni in instrumentalni koncert. Zastopani skladatelji: Mozart, Klemenčič, Pavčič, Dev, Frontini, Premrl, Puccini, Kjuj, E. Adamič, Smetana, Ipavec, Mokranjac. Pevovodja: g. Emil Komel.

Koncert »Mladike« 24. julija 1926 v Gorici. Pele so se skladbe skladateljev: E. Adamiča, Hochreiterja, Vodopivca, F. S. Vilharja, Tostija, Ščekove, Deva, Ferjančiča, Hatzeja, Thomasa. Solisti: Jožko Bratuž, Oko Franko in Breda Ščekova. Pevovodja: g. Lojze Bratuž.

Pevsko društvo »Ilirija« v Trstu. Koncert 21. marca 1926. Izvajale so se pesmi skladateljev: E. Adamiča, Lajovica, Ravnika, Andjela, Kreka, Žganca in Mokranjca. Pečovodja: Milan Pertot.

»Pevsko in glasbeno društvo v Gorici« je v tem letu uprizorilo s samo domačimi močmi Bloudekovo opero *»V vodnjaku«* z orkestrom in Mozartovo opero *»Boštjan in Boštjana«*, tudi z orkestrom; protagonista: Milica Erženova in Ciril Bratuž. Istega leta je *»Pevsko in glasbeno društvo« v Gorici* izvajalo P. H. Sattnerjevo kantato *»V pepelnici noči«* z orkestrom in parkrat na deželi, pa brez orkestra, samo s klavirjem. Dirigent je g. Emil Komel.

Glasbena akademija *»Mladike«* v Gorici 8. avgusta 1926. Zastopani skladatelji: E. Adamič, Chopin, Vodopivec, Vilhar, R. Strauss, Ravnik, Žganec, Kimovec. Solisti: Jožko Bratuž, Breda Ščekova; pečovodji: Srečko Kumar in Lojze Bratuž; klavir Ghita Bortolotti in E. Adamič. Priredili so še koncerte barkovljanska *»Adrija«*, pečovodja Milan Pertot; šentjakobska *»Ilirija«*, pečovodja Milan Pertot; društvo *»Hajdrih«* na Proseku, pečovodja Karol Cibic; pevske zbor Glasbene Matice v Trstu, pečovodja Viktor Šonc. Učiteljski pevske zbor se je l. 1926. razdružil, njegov pečovodja Srečko Kumar je odšel v Zagreb. Podeželski pevske zbori po Goriškem in Tržaškem so organizirani v *»Pevskih zvezah«*. Leta 1926. so obstojale tri pevske zveze:

a) *Pevski oddetek Prosvetne zveze v Gorici* je imel včlanjenih 117 pevske zborov; od teh 79 vzorno in redno delujočih.

b) *Tržaška Prosveta* je imela včlanjenih nekaj nad 50 pevske društev.

c) *Goriška zveza prosvetnih društev* je imela včlanjenih tudi približno toliko pevske društev.

Glasbeno življenje je bilo v tem letu v najčvrstejšem razmahu. Bilo je tudi nekaj tamburaških zborov in nekaj godbenih krožkov za godbo na pihala.

Leto 1927.

A) Glasbena izdanja:

1. *Vinko Vodopivec*: Snubači, dramatični prizor na podlagi narodnih napevov. Besedilo je spisal F. Terčelj. Gorica 1927. Izdala Prosvetna zveza.

2. *Vinko Vodopivec*: Mala Terezika pred nebeškimi vrati. Dramatični prizor za 4 glasni ženski zbor. Besedilo spisal F. Terčelj. Izdala Prosvetna zveza, Gorica 1924.

3. *Oskar Dev*: *Svatba na Poljani*. Štirje zbori. Kat. knjigarna v Gorici 1927.

4. *Oskar Dev*: Aj, ljubica, zdaj je dan. — Dva zbora. Kat. knjigarna v Gorici 1927.

B) Koncerti:

»Mladike« v Gorici je priredila 10. julija 1927 akademijo v čast sv. Cirilu in Metodu. Na sporedu je bilo par moških zborov s tenorskim samospévom. Vodopivčev dvospév za tenor in bas s klavirjem *»Roža«*; pela sta g. Jožko Bratuž in g. Olo Franko. Dramatska legenda *»Luč«*, spisal F. Terčelj, glasbene točke uglasbil Vinko Vodopivec.

Glasbena matica v Trstu se je razdružila 30. septembra 1927. Ravnatelj Viktor Šonc je odšel v Sombor. Tudi pevske in glasbene društvo v Gorici je prenehalo delovati, odkar je izgubilo lastne prostore. (Dalje.)

U: Prav isto velja o u-ju: dolgo poudarjeni mora biti visok, ozek in jasen, n. pr. dúh, lúč, kljúč, múka, okúšati. Pri izreki dvignemo zadnji del jezika proti nebu.

Kratko poudarjeni u izrekamo temnejše, bliža se skoraj polglasnemu e-ju. Spusti jezik navzdol in reci temno, kratko: krúh, skúp, pa boš našel velik razloček med obema samoglasnikoma. Tako temno kot kratkopoudarjeni u izrekamo tudi vse nepoudarjene u-je, n. pr. hudó, Bógu, rumèn.

Pri srednjih samoglasnikih e-ju, a-ju, o-ju pa ni takega razločka. Pri teh imajo lahko prav tako ozki (jasni), kakor široki (temni) oba poudara, ne da bi se pod njegovim vplivom samoglasnik bistveno izpremenil. Opozoriti pa moram prav posebej na naš polglasni e ali kratko polglasnik, ker ga imamo v vsaki tretji besedi in grešimo največkrat proti njemu. Tega včasih označimo s črko e, včasih ga pa sploh več ne pišemo, n. pr.: téma, méglà, léhék, kroték; vrt, sreé, smrt, grd, rja, rdéč. V zadnjih besedah prevzema nalogo polglasnika glasnik r, ki ga imenujemo vsled tega zlogotvorni ali polglasniški r. Polglasnik izrekamo zelo temno, nekako pokrito, malo skozi nos. Njegova kračina peva ne briga, kajti peti ga moremo poljubno dolgo, kakor želi skladatelj in nanese glasbena črta; bistveno je le, da ga pojemo temno, pokrito. Ljudstvo ga v prostem govoru pravilno izreka, zato naj posluša pevec izreko ljudstva, ne pa šole. V šoli ga izrekamo večkrat napačno, svetlo in dolgo kot ozki ali celo široki e, to pa zato, ker se otrok sicer ne bi nikdar naučil pravopisa, pa mu ostane ta napaka tudi pozneje v ušesu, toda le za šolo in knjigo, v življenju ga večinoma pravilno izreka. Veliko so naši izreki škodili tudi tujci, ki niso ločili naših e-jev in so zlasti v obmejnih krajih vplivali na napačno izreko. Pravila, kdaj je korenski e polglasnik, ne moremo dati, vseh besed ne naštetih, treba je poslušati za vsako besedo ljudstvo. Na koncu besed pa so polglasni vsi oni e-ji, ki jih vrivamo zaradi lažje izreke, ki pa takoj izginejo, če jih več ne potrebujemo, n. pr.: jasén (jasna), krepek (krepka), jarek (jarka), bratec (bratca) itd. Ta polglasnik pišemo bolj za oko kot za uho, ker v pravilni izreki v resnici komaj slišimo pravi e. Kadar stoji pred r-om, tedaj ga ne izrekamo na ta način, da r delj časa zveni, temveč polglasnik zveni samostojno pred r-om in je r le zaključek zloga. Peli bi torej besedo smrt tako, da izpolnimo trajnost note z glasniki sm(ě) in zaključimo ton z rt. Grdo pačenje je petje, ki noče poznati polglasnika, temveč spoje vse pisane e-je s polnimi glasniki, pa naj bo že z ozkimi ali širokimi e-ji. Zelo neprijetno nas bije po ušesu, če pojemo: Slovenec sem... Iz stolpa sem... vse e-je enako odprto, ozko ali široko. Treba je paziti, da je e v končnici -nec in v besedi sem polglasen in ga moramo peti temno. O tem podrobneje še pozneje.

Na strani 21 smo omenili med soglasniki neme in zveneče. Dober posluš nas kmalu prepriča, da Slovenci ne izrekamo vedno vseh nemih glasnikov nemo in tudi ne vseh zvenečih zveneče. Spremembe se vrše v besedah vedno na onih mestih, kjer stikamo (spredaj) predlog z deblom ali (zadaj) deblo s končnicami. Tam se kaj rada izvrše mehčanja, zlivanja, prilikovanja in druge izpremembe glasnikov, ki jih slovnica po čisto določenih pravilih prizna in, kolikor mora, tudi piše. Naša pisava pa ni fonetiška, to se pravi, ne pišemo po izreki, temveč je slovniška, ohrani, kolikor pač more, pisavo razvoja. Ljudstvo se pa v svoji živi besedi

ne briga za slovnico, temveč gre v izreki svojo pot in slovnica mora za njim, kakor je že Kopitar pravilno omenil, da slovnica ne sme biti učitelj, temveč le pisec jezika, ki registrira ljudsko slovnico. Naša knjiga še piše glasba, ljudstvo pa govori glazba, pišemo izpiti, svatba, izrekamo ispiti, svadba. Ljudstvo si ugladi izreko, kjer le more. Korenov in debel mu ne gre preminjati, lepo priliko pa ima pri tvorbi oblik, in sicer ondot, koder stika člene za nove tvorbe, to je izven korena (debla). Ta gladitev besed se vrši po načelu, da vpliva naslednji glasnik na prednjega in postane nemi (p, t, k, c, č, s, š) pred zvonečim (b, d, g, dz, dž, z, ž) zveneč in narobe: zvoneči pred nemim nem. Torej pišemo: prorokba, svatba, risba, določba, nekdaž itd., a izrekamo prorogba, svadba, rizba, dolodžba, ker nastane iz nemega mehkobnega *k* zvoneči mehkonomi *g*, iz nemega zolnika *t* zvoneči zobnik *d*, iz nemega sičnika *s* zvoneči sičnik *z*, iz nemega šumevca *č* zvoneči *dž*, za katerega nimamo pravega znaka.

(Dalje.)

M. B.:

Zakon o zaščiti avtorskih pravic.¹

Nekateri zbori še vedno nočejo verjeti, da je zakon o zaščiti avtorskih pravic že v veljavi in da se morajo nanj ozirati. Svetujemo in pozivamo še enkrat vse zборе, naj članke v lanskem letniku dobro predelajo in se po nasvetih ravnajo, sicer jih bo k temu prisilila moč zakona s primerno kaznijo.

Treba pa odvreči sedaj vsakršno mržnjo do zakona, ki nam je v svoji izvedbi po obzirnosti naših skladateljev in prizadevanju nekaterih odbornikov naložil tako lahke obveznosti, da se ne more nihče več pritoževati. Po odobrovem sklepu »Udruženja Južnoslovenskih Muzičkih avtorov« v Zagrebu stoji zadeva sedaj tako, da plačajo: 1. vsa podeželska pevska društva za vsak koncert 25 Din pavšalno, brez ozira na število pesmi in avtorjev; 2. vsa večja društva po mestih (Ljubljani, Mariboru...) plačajo od vsake vstopnice po 50 par. (Primeri »Zbore« št. 1. 1931. str. 3!) To so gotovo kar največje olajšave, ki jim nihče ne more oporekati.

Pevska zveza pa je naprosila več skladateljev, naj oprostite v njej včlanjene zборе sploh vseh tantiem. Mnogi so nam ustregli, njih imena smo navedli v »Pevcu« 1930, št. 7/8. Z ozirom na to in na osebni dogovor med našim odborom in zastopnikom UJMA velja za zборе, ki so včlanjeni v Pevski zvezi in so poravnali članarino za tekoče leto, sledeče:

1. Če so na sporedu samo skladbe onih skladateljev, ki so nas oprostili tantiem, ali so že vsled davne smrti njih skladbe proste, ni treba plačati nič tantiem, pač pa pravočasno poslati v dveh izvodih Pevski zvezi program koncerta, da moremo urediti zadevo z zastopnikom UJMA.

2. Če je na sporedu pa le ena pesem enega skladatelja, ki ni oprostil zborov tantiem, mora poslati zbor vsaj nekaj dni pred koncertom spored v dveh izvodih in 25 Din za tantieme. S tem si je pridobil pravico do izvajanja, ker bo odbor Pevske zveze poskrbel vse drugo.

3. Kdor teh pogojev ne izpolni, zapade kazni in stroškom in ne bo odbor nikakor mogel ničesar storiti in nič pomagati.

4. Priložnostni drobni nastopi, n. pr. podoknice, pozdravi, pogrebi, sodelovanje pri predstavah itd. so prosti vseh tantiem.

¹ Primeri letnik X. (1930), str. 18, 26, 47.

5. Če je s koncertom združena veselica z godbo, je treba plačati v vsakem slučaju 50 par od vsake vstopnice. Ta davek se more prenesti na občinstvo.

Odbor se bo obrnil še na nekatere skladatelje s prošnjo, da oprostite zборе tantien. Več pa ni mogoče storiti in več obzirnosti ne zahtevati. Dolžni pa smo hvaležnost in priznanje odboru UJMA v Zagrebu, zlasti g. Prelovcu, ki se je potegnil za naše koristi, in zastopniku UJMA g. Cirilu Tavčarju, ki je pokazal globoko umevanje naših težav.

Pozivamo *p o n o v n o* vse zборе, naj se omenjenih navodil točno drže in v vseh nejasnostih obračajo po pojasnila na odbor Pevske zveze, Komenskega ulica 12.

Vestnik Pevske Zveze.

Pisarna se je preselila v Rokodelski dom, Komenskega ulica 12 v I. nadstropje, kjer bo tajnik dnevno med 3 in 4 na razpolago. Tja je treba odslej pošiljati tudi vse dopise, ki se tičejo u p r a v e »Pevca«, med tem ko je uredništvo še vedno na Dunajski cesti št. 17/I. (prof. Marko Bajuk).

Odborova seja se je vršila dne 8. aprila ob 10 v Rokod. domu. Udeležili so se je vsi odborniki in zastopniki kamniškega, kranjskega, krškopoljskega, ljubljanskega, mariborskega, novomeškega in radovljanskega okrožja. Skupaj navzočih 22.

Sklenjeno je, da se vrši o počitnicah zopet pev. tečaj za pevovodje. Kdor bi se tega nameraval udeležiti, se lahko že sedaj prihlasi, da bo mogel dobiti okrožnico s podrobnimi pojasnili o tečaju in pev. zboru org. in pevovodij.

Iz številnih dopisov smo mogli ugotoviti, da se zbori in okrožja kaj živahno gibljejo in obračajo na odbor po nasvete v vsemogočih zadevah. Veliko zborov ni plačalo članarine 25 Din. Tem seveda ne bomo mogli priznati oproščenja tantien in si naj pripisejo posledice sami. Vabimo jih pa prav iskreno, naj izpolnijo svoje obveznosti čim prej.

KAMNIŠKO OKROZJE.

Kamniško okrožje je imelo prelepo prireditve dne 19. aprila v kamniškem domu v Kamniku. Sodelovali so zbori iz Doba, Homca, Kamnika, Mengša, Moravč, Nevelj in Radomelj. Kot gosta sta nastopila še moška zbor »Solidarnost« in »Lira« iz Kamnika. Na sporedu so bile same narodne (ljudske) pesmi. Koncert je ob nepričakovani udeležbi krasno uspel. Poročilo prihodnjič.

Pevski zbor iz Šmartna pri Kranju je imel 22. marca pevsko prireditev in je vzrizaril tudi Lavtižarjevo »Mlado Bredo«. Podrobneга sporeda in sporočila nismo prejeli.

Dne 19. aprila se je vršila v Ljudskem domu v Kranju tekma 9 cerkvenih zborov. Poročilo o koncertu v prihodnji številki.

Tržič. Prosvetno društvo v Tržiču vsako leto proslavi praznik sv. Jožefa prav posebno slovesno. Letos je dobil pevski odsek istega društva nalogo, naj ta dan napravi koncert. Misel je bila dobra; saj se zdi, da je v zadnjem času gospodarska kriza segla tudi na pevsko polje; vedno redkeje namreč beremo in slišimo o večjih koncertih. Tržičani so pa hoteli pokazati, da pri njih pevsko življenje še ni zamrlo. Sestavili so tudi za glasbenika zanimiv, precej težak program in ga tudi nad vse dobro izvedli. V začetku koncerta je nekoliko lažja Jerebova Jutranja napravila razpoloženje v polno zasedeni dvorani. Lajovčev Medved z medom tudi topot ni zgrešil cilja; solistinja sta svojo nalogo dobro rešili. Ferjančičeva Vzdihljaji slepega za oko ne nudi kaj posebnega, uho pa kar presenetijo, tako polno doni. Dirigent je s tem, da je nekatera na videz brezpomembna mesta v glasovih ostreje podčrtal, dal pesmi čisto nov obraz. Zbor je solista zelo diskretno spremljal. Mešani zbor je še odpel Hubadovo Moje jutro, nakar je nastopil moški zbor s štirimi pesmimi. Posebno Nedvedova Popotnikova pesem zahteva dobrega zbor. Užgal je pa najbolj Adamičev Lucipeter ban, ki so ga morali ponavljati. Lažjega značaja sta bili Jenkovo Vabilo in Vodopivčeva Zdravica na svatbi. Po odmoru je zopet zapel mešani zbor tri pesmi, moški istotako tri. Ves program je torej obsegal 14 točk. V tem delu koncerta smo slišali najprej Schwabov Vlaka, ki ima v srednjem delu nekaj težjih modulacij, katere je pa zbor z lahkoto zmogel. Hochreiterjeva Uspavanka pa zahteva kar najboljšega zbor. Tržičani so jo brez težave odpeli. Dirigent jo je tudi sicer zanimivo interpretiral. Opomnil bi pa k tej pesmi, da modulacija v zadnjem delu pri besedah »niti krilo niti veslo« ni posebno logična. Neštevilni višaji, vračaji itd. morajo zbegati pevca. Pevovodja, ki bi to pesem učil, naj si dotične štiri takte enharmončno prepíše tako, da stojijo v asmolu; s tem akordom je pevec dejansko tudi nehal pred držajem in je v tem tonovem

načinu tudi že prej vsaj sedem taktov pel, zato mu ne bo delal nobene težave. Na ta način postane to mesto veliko enostavnejše, pa tudi muzikalično pravilno. Tudi Schwa-
bov Potrkan ples je moral zbor po-
navljati. Pri Juvančevem Pastirju je
zopet moški zbor pokazal svoje zmožnosti, pa
tudi solista zaslužita vse priznanje. Vodo-
pivčev O večerni uri je moški zbor
istotako občuteno zapel. Na koncu smo slišali
še Planinškov venček najbolj znanih narod-
nih pesmi raznih slovanskih narodov. Ven-
ček tvori lepo celoto, ni pretežak, le pri pre-
hodih med posameznimi pesmimi mora pe-
vec paziti, da pravilno modulira. Na koncu
koncerta je g. župnik Vovk spregovoril toplo
besedo za naše zatirane brate v Italiji. Nato
je moški zbor zapel Adrijansko mor-
je in se tako oddolžil onim onstran meje.
Lep uspeh koncerta lahko vknjiži na svoj
račun dirigent g. Martin Planinšek,
ki je s tenkim sluhom izvabil iz zbora vse,
kar je bilo mogoče izvabiti. Zbor se mu je
pa tudi enotno pokoril kot voljan instrument
in pel z največjo lahkoto, v njem ni bilo nič
težkega, okornega; enotnost se je kazala tudi
v neki strogi ritmiki. Disciplina zbora nam
daje upanje, da se bo vzpenjal vedno višje.
M. Tome

LJUBLJANSKO OKROZJE.

Koncert cerkvenega pevskega zbora v
St. Vidu nad Ljubljano, 15. marca 1931 je bil
v St. Vidu nad Ljubljano menda prvi kon-
cert domačega zbora. Sicer je bilo v St. Vidu
že več sličnih prireditev, tudi Glasb. Matica
je že nastopila, vendar domači zbor še ni
nastopil s samostojnim koncertom. Prav zato
so bili poslušalci radovedni, kako se bodo
v St. Vidu odrezali. Zdaj po koncertu mora-
mo reči, da smo bili prijetno presenečeni.
Že število sodelujočih je imponiralo: 44 jih
je bilo; moški glasovi so imeli na prvi pog-
led celo večino. Pa tudi ves način izvajanja
je pokazal, da se je zbor resno lotil svoje
naloge, da se je za nastop dobro pripravil in
da vzbuja najlepše upe za bodočnost. Uvožno
besedo h koncertu je spregovoril podpisani.
Poudaril je zlasti pomen lepega petja za pevca
pa tudi za poslušalca. Nato je zapel mešani
zbor mojo Majevo, ki je krepko donela,
in si je zbor takoj pridobil simpatije udele-
žencev. Sledila je Foersterjeva Ljubica,
tudi za izšolane zборе trd oreh. Zbor jo je
odpel zelo povoljno brez velikega napora.
Adamičeva Barčica je zaplavala je
redko na koncertih, čeprav je za izvajanje na
moč hvaležna. Zbor se je ob njej posebno
razživel in tudi v največjih pesimistih utrdil
zavest, da je uspeh koncerta že zagotovljen.
Sledile so štiri Devove harmonizacije narod-
nih pesmi: Veseli letni časi, Po
zimi pa rožice ne cveto, Gozdič
je že zelen in Prelepa je sel-
ška dolina. Kot vedno ob narodnih, tako
so se tudi tukaj poslušalci posebno ogreli.
Za kratkim odmorom je mešani zbor zapel
dve Vodopivčevi cerkveni pesmi: Imma-

culata, ki vsaj podpisanemu še ni bila
znana, a je napravila ugoden utis, ter Mati
božja, ave, nekoliko preprostejšo, a
hvaležno skladbo. Ženski zbor je pa zapel
Premrlovo Cuj, premila s spremlje-
vanjem harmonija, Mihelčičevo Tri tiči-
ce in Adamičev Jurjevanje. Zbor je
donel jasno, prepričevalno. Po kratkem od-
moru je nastopil moški zbor s Kimovčev
Morski zvezdi in Adamičev Zdra-
vico; svojo nalogo so prav dobro rešili,
imponirali so zlasti fundamentalni bas pri
Zdravici. Od mešanega zbora smo še čuli
Adamičev Nekje v Franciji, ki se
tudi skoraj ne sliši na koncertih, pa je zelo
priporočljiva skladba z nekoliko težjim sred-
njim delom. Vrstile so se še Piratova har-
monizacija narodne Na Gorenjskem je
fletno, Adamičeva Kaj pa delajo
ptičke, ki je posebno svetlo donela, in
na koncu Šentviška himna, ki jo je za
koncert priredil organist in pevovodja
Franc Bricelj. Koncert je zaključila
himna Pravde Bog, ki smo jo stoje po-
slušali. Koncem koncev moramo reči: zbor
je svojo nalogo bolje rešil kot bi to mogli
pričakovati od pevcev, ki prvič nastopijo z
javnim koncertom. V teku časa bo treba še
marsikaj obrusiti, izenačiti, a zbor naj ima
zavest, da so najhujše težave že za njim. Pri
tem zboru je posebno ugajala sveža neizčr-
panost glasov in pa navdušenje, s katerim so
izvajali svoj precej obširen program. Da je
koncert uspel, gre predvsem zasluga po-
žrtvovalnemu pevovodji Briclju, ki je
skoraj iz nič v kratkem času ustvaril mogo-
čen zbor, kakršnih je malo po deželi. Naj bi
ga tudi zanaprej vodil do čim večjih uspe-
hov! Za eventualne prihodnje nastope naj se
ne pojeta več kot dve kitici ene pesmi, kvečje-
mu pri krajših pesmi tri. So tudi izjeme, kjer
bo treba peti vse kitice, redno pa naj velja
gornje pravilo. Poslušalcu nadaljnje kitice
glasbeno ne povejo več kaj posebno novega,
pa tudi pri pevcih se opaža, da s številom
kitic pada zbranost in pazljivost. Je pa tudi
škoda glasu, s katerim mora pevec posebno
na koncertu verčevati. Kritiki v »Slovencu«
(g. Bajuk) je omenil, da je bil spored neko-
liko neenotno sestavljen, brez enotne raz-
vojne črte. Sploh se pri sestavi sporedov
vedno pokažejo težkoče. Kolikor je podpisa-
nemu znano, so se pri sestavljanju sporeda
za šentviški koncert držali tega, naj bodo
težje pesmi primerno porazdeljene, da zbor
preveč ne trpi. Ker je bilo na sporedu več
mešanih, moških in ženskih zborov, je bilo
treba tudi rešiti vprašanje čim enostavnej-
šega odhajanja in prihajanja pevcev na oder,
da ne nastane preveč nepotrebnih odmorov,
ki jih poslušalci ne ljubijo. Zato je bil spo-
red res nekoliko neenotno sestavljen in so
bile večkrat pomešane svetne pesmi s cer-
kvenimi, z drugega ozira pa je bil čisto opra-
vičljiv. Morda bo koga zanimalo tudi to, da
so napravili pred zastorom poseben prostor
na oder za pevce. To priporočam vsem zbo-

rom pri koncertnih nastopih, ker na ta način ne gre noben glas v izgubo. Ponekod napravijo tudi tako, da pevci pojejo v zadnjem koncu dvorane, poslušalci pa sedijo na odru. S tem se pridobi precej prostora, pa tudi stroški za oder odpadejo. M. Tome.

Okrožje je imelo dne 8. aprila sejo, ki so se je udeležili skoro vsi zastopniki. Izvoljen je bil za predsednika L. Hafner (Preska), za blagajnika Učakar (D. M. v Polju), za pevovodjo dr. G. Ploj (Vič). Koncert se bo vršil v jeseni s cerkvenim sporedom. Več izvedo zbori po okrožnicah.

Iz Doha pri Domžalah smo prejeli sledeče poročilo: Dovolite mi nekaj poročila o delu našega zbora v preteklem letu. Zbor je še mlad in obstoji šele poldrugo leto; šteje 6 sopranov, 6 altov, 6 tenorjev in 10 basov, torej skupaj 28 glasov. V prošlem letu se je pridno vadil v rednih vajah, dva- ali trikrat na teden in jih je imel skupaj 112. Dasi je zbor cerkven in mora skrbeti za dostojno cerkveno petje, mu je vendar pri teh vajah ostalo časa, da je mogel peti tudi svetne pesmi in nastopiti izven cerkvenega kora. Tako je 2. marca priredil svoj prvi koncert svetnih pesmi v proslavo 10 letnice »Pevske zveze«. V juliju pa smo imeli koncert na vrtu g. Kovača v Krtini. Tretji nastop smo imeli pa v septembru, in sicer v radiju. Prvi del koncerta je obsegal cerkvene, drugi pa svetne pesmi. Vsi koncerti so nam dobro uspeli in podžgali pevce za nadaljnje delo, ki ga bomo, upamo, vršili še z večjo vnemo, kajti za naše delo raste med ljudmi vedno večje zanimanje.

Med letom smo, žal, izgubili vneta člana basista Aumana, ki smo ga z žalostinko spremili na zadnji poti. Dva člana pa smo z veselo pesmijo spremili k oltarju, kjer sta sklenila zvezo sv. zakona; to sta altistka Novakova in tenorist Breznik, ki sta slejkoprej zvesta in navdušena člana naše pevske družine.

Še nekaj naj omenim: za božič smo dobili prav lepo darilo; naš tesni stari kor se je povečal tako, da nam bo sedaj dosti prostora in nam bo mogoče, prav se zbrati k petju, kar nam do sedaj ni bilo mogoče. Kaj se pravi imeti na koru za zbor dovolj prostora, ve vsakdo, ki je kdaj tiščal se v tesnobi z zborom, raztresenim okrog orgel.

Nočemo se pa bahati, vendar naj povem, da imamo »Pevca« in za vsakega pevca, oziroma za vsako pevko posebej prilogo. Ko pridejo priloge, začnemo kar poskušati in ne morem vam povedati, kako je to prijetno in koliko si prihranimo časa. Zato priporočam vsem zborom, ki še niso naročeni na priloge, naj se v novem letu na vsak način naroče. Saj imajo tudi pevci s tem več veselja. Mazovnik Tone.

MARIBORSKO OKROŽJE

Mariborsko okrožje. Pevski zbor »Maribor« je priredil v proslavo našega častnega člana p. H. Sattnerja koncert v Mariboru,

Celju, Ljubljani in Dravogradu. Izvajal je njegovo največje delo, oratorij »Vnebovstaje«. Zbor je star komaj nekaj let, ima večinoma mlade pevske moči, veliko med njimi jih poje šele dobro leto, a je zbor čudovito napredoval. Takoj v prvem zaletu obstoja je pel Haydnov oratorij »Stvarjenje«, poleg tega nekaj drugih daljših enotnih koncertnih del svetovnega imena. Imel je pod zavednim vodstvom dirigenta Gašpariča tudi pogum, lotiti se našega največjega dela. Ne ustraši se truda, a ne niti izrednih denarnih žrtev. Voziti na daljavo Maribor—Celje—Ljubljana ves aparat: krog 80 pevcev in pevk, tri solistke in ves orkestralni aparat, to pomeni pogum, ki izsili vsakomur brezpogojno priznanje in občudovanje. Če tudi pevci niso homogeni, pripadajo menda prav vsem stanovom Maribora, so se vendar ožarjeni s svetlim navdušenjem zljili v tako lepo zaokroženo pevsko družino, da so bili težki nalogi popolnoma kos. Če je orkester v začetku bil morda premalo uglajen, se je po introdukciji brž ogrel in izvršil svojo nalogo prav dobro.

Glasovnih vrlin »Maribor« ne manjka. Soprani so zmagali vse višine, ki jih v delu ne manjka, a tudi so bili tudi deljeni v ženskem večglasnem zboru zvočni in gibki. Tenorji so se prav lepo povzpenjali na vsako višino, niso silili v ospredje, kar se tolikokrat dogodi, in basi so opravili svojo nalogo točno v soglasju z vsem aparatom. Ne bi se hotel spuščati v podrobnosti, reči pa moram, da so peli tako samozvestno, tako polni prepričanja, da se ne more nič ponesrečiti, tako naravnost drzno, da je bil užitek gledati jih in poslušati. Vzorna je disciplina, vsi gledajo na dirigenta in mu na vsak mig točno slede. Saj vedo, da je vsak korak za tako zavestnim, mirnim vodjem varen. Samospeve so krasno odpeli ga. Lovšetova, gg. Živko in Neralič.

Dvorana ni bila prepolna, a je bilo občinstvo izredno navdušeno. Po koncertu je priredila mestna občina zboru slavnosten banket, pri katerem je med drugimi pozdravila svoj največji in najboljši, najagilnejši zbor tudi Pevska zveza po svojem pevovodju in mu čestitala k izrednemu uspehu. In iskrene čestitke ponovimo tudi na tem mestu in želimo navdušenemu zboru najlepšega procvita. B.

NOVOMESKO OKROŽJE

Koncert »Gorjancev« v Novem mestu.

Po daljšem času so naši vrli »Gorjanci« dne 1. marca t. l. ob 8 zvečer zopet enkrat priredili samostojen koncert v dvorani tukajšnjega »Rokodelskega doma«. Dočim so pri prejšnjih koncertih — osobito še pri cerkvenem koncertu — segli tudi po zelo modernih skladbah, so se to pot omejili izključno le na skladbe iz obeh zvezkov Aljaževe »Slovenske pesmarice«, ki jih je izdala »Družba sv. Mohorja«. S tem seveda ni rečeno, da je bil koncert manjše vredno-

sti, kajti tudi v Aljaževih »Pesmaricah« je skritih veliko zakladov, ki jih pač mnogi naši pevski zbori še niso docela dvignili. Ako se tudi posreči moderni glasbi, da si sčasoma pribori širših tal med ljudstvom, bodo vendar pevovodje in pevci še vedno radi segali po skladbah, kakršne nam nudi Aljaž v svojih dveh »Pesmaricah«. Neki pevovodja mi je rekel, da se pevci kar oddahnejo, ako dobe v roke kako tako skladbo starejšega kova. In navadno občinstvo, ki vobče še nima pravega zmisla za moderno glasbo, bo rado poslušalo in pozdravljalo take starejše skladbe.

Pri tem koncertu je bilo na sporedu 15 skladb, deloma za moški deloma za mešan zbor. Tri so bile p. Hugolin Sattnerjeve (»Opomin k petju«, »Studenčku« in »Po zimi iz šole«); dve Aljaževi (»Zaostali ptič« in »Slovenska zemlja«); dve Laharnarjevi (»Mladosti ni« in »Kadar mlado leto«); ena Foersterjeva (»Pevec«), ena Hajdrihova (»Sirotac za moški zbor z altovskim samospevom«), ena Benj. Ipavčeva (»Domovini« za moški zbor z baritonskim in tenorskim samospevom), na Nedvédova (»Nazaj v planinski raj«), ena F. S. Vilharjeva (»Bledi mesec«), ena Volaričeva (»Slovenski svet«), ena p. Angelik Hribarjeva (»Mlatiči«) in ena Flajšman — Foersterjeva (»V gorenjsko ozirame«).

Vreme je bilo tiste dni zelo neugodno, kar je zakrivilo nekoliko indispozicije pri nekaterih glasovih vendar se je vobče pevski zbor dobro držal in je častno rešil svojo nalogo.

Zanimivo je, da so pevci naštudirali ta koncert brez vsakega instrumenta. Odkar so se preselili v novi lokal starega gimnazijskega poslopja, so ostali za enkrat brez instrumenta. Zato pa sme marljivi g. pevovodja Ludovik Puš biti zadovoljen z lepim uspehom tega koncerta. Čisti dohodek tega večera je namenjen za nabavo neobhodno potrebnega harmonija. Kakor je bilo slišati, se bodo v ta namen nabirali tudi prostovoljni prispevki. Zeleti je le, da bi nabiratelji pri tem neprijetnem poslu imeli kolikor moč veliko uspeha!

Fr. Ferjančič.

SAVSKO OKROZJE.

Koncert pevskega odseka Prosvetnega društva v Smartnem pri Litiji se je vršil na Jožefovo dne 19. marca v društveni dvorani z naslednjim sporedom: 1. Zrelo žito (E. Adamič, mešani zbor). 2. Slanica (J. Klemenčič, ženski zbor). 3. Domovini (A. Nedved, moški zbor). 4. Na platani (V. Vodopivec, mešani zbor). 5. Slava delu (Z. Prelovec, moški zbor). 6. Ves dan pri oknu (V. Vodopivec, mešani zbor). 7. Starček (St. Premrl, ženski zbor). 8. Čej so tiste stezice (kor. narodna). 9. Jezus je majhen (St. Premrl, ženski zbor). 10. Br, br, cvik (A. Železnik, mešani zbor). 11. Prepelica (P. Jereb, mešani zbor).

Brez trobentanja v svet, le Slovenec je menda nekaj dni prej omenil, da se bo vršil koncert, ki je te vrste prav potreben na deželi. Ne bom pisal kritike, samo svoja opazovanja in dojme hočem omeniti.

S koncertom so bili na splošno vsi zadovoljni. Treba je pač upoštevati razmere, ki so v zboru. Sedaj šteje zbor 11 sopranov, 8 altov, 9 tenorjev, 14 basov, a je nad polovico pevcev povsem novih. Vsled tega se je koncertu določeni čas precej odmaknil. Težava leži tudi v tem, da stvarino poprej premalo preštudirajo in med študiranjem vedno preminjajo.

Predavanje pred koncertom je za te vrste koncerte prav potrebno. Kajti koncert je takorekoč ilustracija k predavanju, predavanje pa komentar k pevskim točkam. Treba je namreč ljudem vzbuditi zanimanje in odkriti lepoto moderne pesmi. Tudi posamezne pesmi so bile razložene in poslušalci so slišali prej tudi besedilo.

Zbor je vodil društveni pevovodja Jožko Cajhen, ki je svojo nalogo še precej dobro dovršil. Premala rutina in samolastna interpretacija ni sicer vsakomur ugajala. To je bilo videti po utisu, ki ga je dobila publika ob posameznih pesmih; posebno pri štev. 1, 2, 7. in 9., ki bi morale biti najlepše točke. Tudi so bile premalo naštudirane. Ni prav in ni dovoljeno menjati brzine in dati pesmi preveč subjektivno razlago, tudi ne brez izredne utemeljitve dajati peti partije, katerim drugim glasovom, kakor jih skladatelj sam predpiše (št. 5). Posrečeno je bilo menjavanje zborov (mešani, moški, ženski). Najboljši utis je napravila 11. pesem, ker je bila najbolje naučena, št. 3 in 8 pa bi bili s pridom izostali. Za premembo med novo in staro pesmijo bi bilo treba že kako drugo izbrati, za zastopnico narodnih tudi kaj boljšega. »Slava delu« je sicer zelo efektivna in dobro zapeta užge, spada pa bolj k prireditvam, katerim je namenjena, kakor na spored koncerta. Poleg tega slavi preveč vero v lastno moč in pest, je pač boljševisko navdahnjena in revolucionarna. Škoda, da se sosednji zbori bolj ne zanimajo za take koncerte, ampak tudi pevci sami, ker se ob njih navdušijo tudi omahljivci in neredneži, da prihajajo redno k vajah. Žrtev in truda je bilo dovolj, to treba priznati, te mcje pripombe ne pomenijo graje, temveč samo blagohotne nasvete, kajti še vedno drži: Errando discimus, to je: Napake nas uče!

Vinko Lovšin.

Koncert Hubadove župe. Dne 8. marca se je vršila v Ljubljani prva redna skupščina »Hubadove župe«, popoldne pa koncert, pri katerem je nastopilo kar 13 zborov: Gl. Matica, Zvon, Ljubljana, Slavec, Krakovo-Trnovo, Sava in Cankar iz Ljubljane, dalje zbor iz Hrastnika, Čitalnica iz Šiške, Zvezda iz Most, Zvon iz Trbovelj, Domžale in celjsko pevsko društvo. Spored je obsegal kar najrazličnejše skladbe od težkih, modernih

preko srednjih do najlažjih. Petje je bilo povprečno kaj dobro in so se zbori mogli od Gl. Matice in Ljublj. Zvona dosti dobrega naučiti. Pevovodja, ki ni preslišal krasne enotnosti, zvočnosti, jasne izreke in elegantnega fraziranja Gl. Matice, bo imel za eno leto dosti dela in zbor bo prenovljen. Kdor ni pustil mimo zlate enote »Ljublj. Zvona« v najkrepkejšem sf, tisti ne bo več zadovoljen z običajnim, razglašenim kričanjem. Prav lepo so odpeli svoj spored pevci iz Hrastnika (s svojim orkestrom!), iz Trbovelj in Celja. Prav lepo je zvenel posebno pomlajeni zbor Krakovo-Trnovo. Ostali zbori so seveda storili svojo dolžnost, kakor so pač mogli. Koncert, ki je bil dobro obiskan, je vobče dobro uspel. Pri sporedu pa bi se treba trenutek pomuditi. Obsegal je namreč preveč starih, prepetih in premalo novih pesmi naših dni. Brez ovinkov omenim to-le: V Ljubljani izhajata z velikimi žrtvami dva glasbena lista, ki prinašata glasbene priloge. To sta »Zbori« in »Pevece«. Pa če pregle-

dam spored, moram priznati, da je snov znesena večkrat iz neznanih strani, tudi iz neznanih privatnih miznic, medtem ko sta bili iz »Pevca« dve na sporedu in iz »Zborov« ne veliko več. Ko bi zbori to upoštevali, bi bil tak koncert vsaj revija novih skladb, imel bi torej vsaj eno enotno smiselno nit, tako pa nima prav nobene in ne nudijo skladbe same za se potrebne zanimivosti, ker so preveč namešane iz davnine in sedanosti, s severa in skrajnega juga, z leve in desne. Če zbori naše glasbene liste namenoma prezirajo, zaslužijo oster očitek; če pa je to slučaj, naj mi oprostite, da jih na to opozorim.

H koncertu se je zbralo prav imponantno število pevcev in je škoda, da niso zapeli nič v skupnem zboru. Morda je ovirala skupno vajo skupščina. Vendar je skupno petje zelo poučno in koristno za pevce brez ozira na to, da tvori imponanten zaključek in simbolično gesto.

Nové skladbe.

V. Vodopivec: Postne in velikonočne pesmi za moški zbor. (Cantate Domnio!) Uredil —. 13 jih je vseh skupaj, in sicer 6 postnih, 6 velikonočnih, ki so vse vredne sestrice Vodopivčevih obhajilnih, ki smo jih omenili v zadnji številki lanskega »Pevca«. Vse so zložene v gladkem, prozornem slogu deloma na nove, deloma na stare pesmi. 5 je Vodopivčevih, 4 so Bratuževe, 4 pa Komelove. Zbirko je odobril knezožupanijski ordinarijat v Gorici in jo zborom toplo priporočamo.

C. Mav: Matí objokanih. 12 Marijinih za mešani zbor. Vpletena so mesta za enoglasno petje z orglami in štiriglasni mešani zbor. Vse pesmi so globoko zajete, imajo deloma zelo samosvoje invencije, slikovito harmonijo, in so v ritmu zelo razgibane, kakor Mavove sploh. Zbirka nosi odobrenje cerkvene oblasti. Jo toplo priporočamo, ker so pesmi vse vprek, dasi za oko večinoma preproste, za uho prijetne in efektivne.

Vasilij Mirk: Deset pesmi za en glas in klavir. Izdala Glasb. Matica v Mariboru. Agilna mariborska Matica je pričela z izdajanjem glasbenih del in je, menda za prvo, izdala omenjeno zbirko. Pesmi so vse zložene v lepi deklamaciji, ki je oprta in opremljena z barvito spremljavo. Vse so skoro današnjega kova, dasi je prva, ponatisnjena iz Novih akordov, že stara nekaj let. Zahtevajo pa dobro šolanega pevca in spretnega klavirista. Brez dvoma pa pomeni zbirka našega lirika Mirka dobro obogatitev naše glasbe. Zbirko toplo priporočamo i za študiranje i za petje.

Isti je zložil tudi pevske točke trem dramskim slikam, ki jih je spisala G. Poljanec, in sicer Matí pri zibelí, Matí in bolno

deté ter Matí in otroci pri igri. Ves glasbeni stavek, petje in spremljava, je priprosto, umerjen mladim igralcem, ki jim je vse delo namenjeno. Petje je ponajveč enoglasno za samospév ali zbor, le tupatam se razcepi v prijetno soglasje, ki bo dalo tu več dela, tam manj. V napevih zaveje zdaj tu zdaj tam kar znan motiv ali kar cela melodija olajša spév. Raznim šolskim, o, tudi odraslim odrom bo zbirka zlasti za materinski dan zelo prav prišla. Zato jo toplo priporočamo. Za uprizoritev je treba skladateljevega dovoljenja.

Slovenske pesmi za orkester. Gosp. kapelnik dr. Josip Čerin je priredil novo serijo slovenskih nar. pesmi za orkester. Pesmi pod naslovom »Solnčni dnevi, pesmi za dobro voljo« so prirejene za orkester na lok, za orkester na pihala in za salonski orkester. Oceno te zbirke prinesemo prihodnjič.

Dva slovenska marša. Originalni marš »Naša vojska« in marš po nar. pesmi »Škrjanček poje«, zložil kapelnik dr. Jos. Čerin, sta izšla v lični izdaji tiskarne Čemažar in drug. Oceno prinesemo prihodnjič.

Iz vrele ljubavi, suito veselih in otožnih dekliskih pesmi je priredil kapelnik dr. Jos. Čerin za troglasni ženski zbor. Spremlja se zbor lahko pri klavirju ali z orkestrom. Prepis ženskega zbora se dobi za nizko ceno pri kapelniku dr. Jos. Čerinu v Ljubljani.

St. Premrl: 65 orgelskih iger. Tretji zvezek. Izdala in založila Jugosl. knjigarna. Na vseh poljih zori plodno naše žito. Vendar so naši organisti, med tem ko so imeli pevci že dovolj izbire svetnih in cerkvenih pesmi,

bili prisiljeni segati po tujih orgelskih igerh, ki so bile različne, včasih tudi dvomljive vrednosti. Premrl je preskrbel že tretjo zbirko, polno lepih originalnih, nad vse jedrnatih iger. Obsegajo pa le tonske načine do 4 višajev in 4 nižajev, saj jih navadno niti pesmi nimajo več. Vsekakor za se kaže stvaritelja-umetnika. Logične imitacije, ki so tako umetniško prepetene skozi vso zbirko, kar islijo človeka k živi ilustraciji z raznimi registri. Teh sicer nikjer ne označuje, tudi

pedala ne, a struktura iger sama jih dosti jasno zahteva v različnih barvah. In če drugega ne bi imele te igre, jim daje ta plat izredno umetniško ceno. Izbirati lahko med krajšimi in daljšimi, med zadnjimi pač ne bo nihče mogel preko »Pastorale« št. 56, ki je dovršeno koncertno delo. Naj bi se iz te zbirke učili lepega igranja tudi tisti organisti, ki s ponosom reko, da ne potrebujejo not. Tisk je zelo jasen in pregleden. Prav toplo priporočamo vsakemu koru.

Naše priloge.

Zbori so si že zdavnaj želeli lahkkih daljših skladb. Naš neusahljivi sodružnik V. Vodičar, ki živi sam v najtesnejši živi zvezi z zborom, je to željo kmalu začutil in je zložil v slogu, ki ne bo dolgočasen in ne težak, Jenkovo balado »Knezov zetc. Uredništvo si je v svesti, da bo pesem zborom kaj dobrodošla, ker je dramatika pesmi prozorna in vsakomur dostopna. Posamezni glasovi dobe v pesmi primerne oddiha, ker si glasovi menjaje podajajo nalogo, tako da pesem ne bo utrudila zbora in bodo brez truda vzdržali lahko vsi do konca.

Naši zbori so res po večini mešani. Pa je ženski zbor povsod še tako krepek, da za spremembo kaj rad zapoje tudi sam. Manjka pa nam primernih pesmi za žen. zbor. Zato bo nežna Premrlova »Mati« brez dvoma zajela na mah naše pevke, saj je tako nežna, pa tako globoka kot je ljubezen matere.

Pušev Mak zahteva že nekaj elegance, da izčrpa vso naivno šalo, ki je zajeta v pesmi. Dialog med solnčecem in makom je lepo zadet, treba ga je le primerno plastično zapeti. V Jobstovi »Na vrtu cvel je nagelček« bodo imeli zopet moški zbori lepo, mehko, zelo hvaležno pesem, ki se razgiblje in razmaja, da je kaj. Za domorodne prilike bodo segli zbori radi po Ocvirkovi »Bog i Slovenija!« Ocvirka odlikuje gladka melodija in prozorna harmonija. Je včasih morda že prav priprosta, toda ujema se z njegovim stilom, in če ne bi bila taka, ne bi bila njegova. Pesem bo tudi šolskim zborom dobrodošla za razne šolske proslave. Čisto v ljudskem tonu je pa zložil Doktorič »svojo bol« po »izgubljenih« goricah in vasicah. Pesem bo prevzelo ljudstvo za svojo. Je torej tudi jako primerna in vredna.

Iz uredništva in upravnistva.

Opozarjamo vse zборе prav nujno na članek »Zakon o zaščiti avtorskih pravic« v današnji številki. Ravnajte se točno po njem! Zbore pozivamo, naj nam pošiljajo poročila o vseh prireditvah, tudi če samo pomagajo s sodelovanjem. Za zgodovino našega dela je vse važno.

Današnja številka je zadržala več stvari: i selitev, i težave v tiskarni (finančna stran), i zakon o avtor. pravicah. Da dohitimo zamudo, smo izdali dve dvojni številki ob enem in s tem dohiteli zamudo. Če bodo odslej naročniki vršili svojo dolžnost, bo »Pevec« reden.

Iz uprave: Med selitvijo smo dobili več naročil, ki jim ni bilo mogoče ustreči, dokler nismo uredili arhiva. Naj nam to malo zamudo zaenkrat oprostite. Imamo namreč neizmerne težave s tem, ker še vedno nimamo svoje pisarne, temveč le gostujemo.

Pesmarice letnih 1930 so broširane na razpolago po 12 Din, pri skupnem naročilu dobe zbori primeren popust.

V zalogi je še nekaj pesmaric prejšnjih letnikov po 12 Din in Bajukova knjiga: Mera v slovenski narodni pesmi, ki velja broširana 25 Din.

Priloge bomo tudi letos oddajali zborom po znižani ceni po 10 Din za vse leto. Posameznih prilog pa tudi letos ne bomo prodajali. Opozarjamo na novi zakon, ki prepoveduje prepisovanje not. Pa se tudi ne izplača, saj stane sam papir več kot priloge; kje je pa trud in zamuda časa?

Vse reklamacije in dopise na novi naslov: Komenskega ulica 12.

»Pevca« ne pozna glasbeni referent »Doma in sveta«, ker ga niti v svojem pregledu glasbenega življenja za leto 1929, niti za leto 1930 ne omenja, dasi omenja »Cerkveni glasbenik« in »Zbore«. Ker isti gospod tudi v »Slovenec« nikdar ničesar ne omenja o »Pevcu«, moramo sklepati, da v resnici ne ve zanj. Zato mu bo uprava poslala en izvod »gratis« na ogled.

Izdajatelj: Pevska Zveza Vinko Lavrič v Ljubljani. — Urednik: prof. M. Bajuk v Ljubljani.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.